

Embederne skulde inddeles i Lønningsklasser, Offer og Accidenser skulde bortfalde, og den yderligere Bekostning derved skulde paalignes Sognene og udredes efter Reglerne for Ligningen af den personlige Kommuneskat. Da denne Lov kom til Færøerne, sagde Færingerne: Offer og Accidenser skal bortfalde, det kan vi godt gaa ind paa. At Præsterne faar større Løn, kan vi ogsaa gaa ind paa, men nota bene, vi kan ikke betale. Der staar nok, at Beløbet skal paalignes efter Reglerne for den personlige Kommuneskat, men vi har ingen saadanne Regler her paa Færøerne og kender ikke en saadan Skat. Derfor kan vi heller ikke paaligne efter denne Lov. Loven kan altsaa aldeles ikke føres igennem paa Færøerne paa samme Maade som her. Man maa forhandle med Lagtinget om at finde en Form, hvorunder man kan komme tilnærmelsesvis til det samme, som man her er kommet til. I Øjeblikket er Forholdene paa Færøerne vist saaledes, at uagtet Offer og Accidenser skulde bortfalde, ofrer man fremdeles flere Steder, medens man andre Steder har ladet være. Der er da foreslaaet indsat i Lovforslaget en Paragraf, som tillader Ministeriet at gennemføre Præstelønningsloven paa Færøerne med de Lemper, som er nødvendige der. Nu kan ærede Medlemmer spørge, hvorfor de færøske Repræsentanter ikke, da Lovforslaget blev forelagt for Rigsdagen, gjorde disse Betragtninger gældende. Men Forholdet var det, at begge Repræsentanter da var fraværende, var hjemme paa Færøerne; skønt det var Tilfældet, betænkte Rigsdagen sig dog ikke paa at indføre, at Loven skulde gælde ogsaa for Færøerne, uden at høre de færøske Medlemmers Mening derom.

Under Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting er der tilkommet nogle Ændringer, som jeg vil nævne. Det har vist sig, at de mange Forretninger, som efterhaanden er paalagte Provsterne, har givet disse meget større Kontorudgifter end tidligere. Vi maa erindre, at alene de to Love, der er gennemførte i det sidste Par Aar, nemlig Loven om Udstyknng af Præstegaardsjord og Loven om Præstelønninger, har paaført Administrationen en overordentlig stor Mængde Sager. Der er ikke færre end over 500 Præsteembeder, som Administrationen tidligere næsten intet havde med at gøre, men som vi nu har adskillige Sager om, og Provsterne har derigennem faaet en meget større Udgift til Protokoller, til Indberetninger o. s. v. Henset dertil er i det andet Ting alle Partier enedes om at indføre i Lovforslaget, at Statskassen skal

yde en Godtgørelse til Provsterne for disse Udgifter, og at Beløbet skal fastsættes af Kirkeministeren for et Aar ad Gangen.

Ogsaa paa et andet Punkt er der indført Ændringer, det er med Hensyn til Honoraret til Organister. Honoraret for Organister fastsættes ved Loven til 300 Kr. aarlig og i Købstæderne til en større Sum, nemlig 1 000 Kr., men dertil kommer, at Organisterne kan faa for deres Medvirken ved tjenstlige Handlinger udenfor Guds-tjenesten et Beløb af 15 Kr. aarlig pr. 100 Indbyggere i Sognet. Det er noget lignende, som paa et andet Omraade gives til de Lærere, der medvirker ved saadanne Handlinger. Nu er Forholdene jo imidlertid meget forskellige rundt om i Landet, og flere Steder medvirker Organisterne langtfra ved alle Søgndagstjenestehandlinger. Det vilde derfor ikke være rimeligt, at de paa saadanne Steder fik lige saa stort et Honorar som Kirkesangerne, der skal medvirke ved dem alle. Derfor er der indført den Bestemmelse, at hvor Organisten ikke medvirker ved Udførelsen af alle de kirkelige Handlinger, kan Vederlaget under Hensyn hertil fastsættes til et mindre Beløb end 15 Kr. pr. 100 Indbyggere. — Hvad Lønningsklasserne angaar, er de udvidede, idet femte Klasse er blevet sat op til 1 600 Kr., og saa er der tilført en syvende Klasse paa 1 000 Kr. Jeg tror ikke, jeg behøver at opholde mig videre derved, thi ærede Medlemmer vil straks af Tabellen i Kommissionsbetænkningen se, at adskillige Steder, i smaa Købstæder, naaede Honoraret i alt Fald forud for Krigen ikke paa langt nær op til 1 000 Kr. Vedrørende denne Fastsettelse af Lønningsklasser blev der i Folketinget indført en Bestemmelse om, at der kunde klages herover til Kirkeministeren, hvis Afgørelse er endelig. Det vil sige, at Kirkeministeriet her er indført som Appellinstans.

§ 6 i Lovforslaget indeholder noget nyt. Det har nemlig vist sig efter Gennemførelsen af Præstelønningsloven, at den kirkelige Ligning i Sognene undertiden kan falde noget trykkende. Vi har jo to Slags Ligninger. For det første den almindelige Kirkeskat, der falder ud over det hele med samme Procent. Det er ikke den, det her drejer sig om. Men saa har vi desuden den stedlige Ligning til Afløsning af Offer og Accidenser m. v. i Sognet, derunder til selve Kirken. Og nu indeholder Lovgivningen den Bestemmelse, at Frimenighedsmedlemmer og Folk udenfor Folkekirken ikke skal betale Kirkeskat, hvad der er ret selvfølgelig, men endvidere skal Valgmenighedsmedlemmer ikke